

Денчо Марчевски

Честитъ баща

Слънцето надникна презъ отворения прозорець и се усмихна на заспалото момче. Димитъръ се обърна на другата страна, полежа малко, после пакъ се обърна. Отвори очи и отправи погледъ къмъ тавана. Днесъ е недѣля и...

— Закъснѣхъ! Момчетата сж се събрали вече долу, при голѣмия мостъ.

Димитъръ скочи, но така си остана изправенъ до леглото. Откъмъ малката готварница се понесе тихъ хленчъ. Плачеше майка му.

— Иди му се примили пакъ! — говорѣше презъ сълзи тя. — Нали е човѣкъ, ще се съгласи да отсрочи още веднажъ!

— И вчера ходихъ. Не можелъ повече да чака!

— Но ти досега си вземалъ стока само отъ него!

— Вземахъ... Затова отсрочи два пѣти. Сега не иска.

Бащата замълча.

— И какво ще стане? — понесе се тревожно гласътъ на майката.

— Следъ три дни ще протестирагъ полицата и, ако не платимъ, ще продадатъ къщата ни...

Настана мжчителна тишина. Димитъръ безсиленъ се отпусна въ леглото и остана неподвиженъ, съ широко разтворени очи. Ще имъ взематъ къщата, гдето се е родилъ, гдето е отрастналъ! Дворътъ съ цвѣтнитѣ лехи, градинката съ стария орѣхъ! И за всичко